

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności rozporządzenia delegowanego Komisji (UE) 2018/573 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie głównych elementów umów w sprawie przechowywania danych zawieranych w ramach systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych, rozporządzenia wykonawczego Komisji (UE) 2018/574 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących ustanowienia i funkcjonowania systemu identyfikowalności wyrobów tytoniowych oraz decyzji wykonawczej Komisji (UE) 2018/576 z dnia 15 grudnia 2017 r. w sprawie norm technicznych dotyczących zabezpieczeń umieszczanych na wyrobach tytoniowych.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi pojedynczy zarzut naruszenia art. 8 Protokołu WHO w sprawie wyeliminowania nielegalnego obrotu wyrobami tytoniowymi przyjętego w Seulu w dniu 12 listopada 2012 r., który zakazuje powierzania zadania znakowania wyrobów tytoniowych przemysłowi tytoniowemu. W tym względzie skarżąca uważa, że choć wspomniany protokół nie wszedł jeszcze w życie, to został on jednak zawarty i podpisany przez Unię Europejską, co sprawia, że nie wolno jej przyjmować sprzecznych z nim aktów prawnych.

Ponadto skarżąca podnosi, że dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2014/40/UE z dnia 3 kwietnia 2014 r. w sprawie zbliżenia przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych państw członkowskich w sprawie produkcji, prezentowania i sprzedaży wyrobów tytoniowych i powiązanych wyrobów oraz uchylająca dyrektywę 2001/37/WE (Dz.U. 2014, L 127, s. 1), na której podstawie wydano zaskarżone rozporządzenie, może i powinna być interpretowana w sposób, który będzie zgodny z przytoczonym protokołem, mimo że nie zabrania ona w sposób wyraźny powierzania omawianych zadań przemysłowi tytoniowemu.

Na koniec, gdyby taka interpretacja nie była możliwa, to wówczas sama dyrektywa byłaby niezgodna z protokołem, a więc i z traktatami europejskimi.

Skarga wniesiona w dniu 13 lipca 2018 r. – Prigent / Komisja

(Sprawa T-436/18)

(2018/C 352/44)

Język postępowania: francuski

Strony

Strona skarżąca: Claude Prigent (Caudan, Francja) (przedstawiciel: adwokat A. Bove)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- uznanie niniejszej skargi o stwierdzenie nieważności za dopuszczalną;
- co do istoty uznanie skargi za zasadną;
- w konsekwencji stwierdzenie nieważności decyzji Komisji Europejskiej z dnia 23 maja 2018 r. na podstawie zasady solidarności narodowej zdefiniowanej przez TSUE (ogólna zasada prawa) lub na podstawie art. 9 traktatu o Unii Europejskiej;
- przekazanie sprawy właściwemu organowi;
- nakazanie spełnienia wszelkich obowiązków wymaganych przez prawo w tym zakresie;
- obciążenie strony pozwanej kosztami postępowania; oraz
- zastrzeżenie na rzecz skarżącej wszelkich innych praw, uprawnień i środków.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi dwa zarzuty.

1. Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady solidarności narodowej zdefiniowanej przez Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej (TSUE), która jest zasadą ogólną prawa. W tym zakresie skarżący podnosi, że TSUE twierdzi, iż system przeznaczony dla określonej kategorii ludności lub pracowników nie jest systemem ustawowym, lecz systemem zawodowym. Twierdzi, że w niniejszym przypadku – ze względu na dyskryminację, jaka jego zdaniem istnieje pomiędzy osobami prowadzącymi działalność na własny rachunek zmuszonymi do przynależności do systemu zabezpieczenia społecznego pracowników prowadzących działalność na własny rachunek (zwanego dalej „RSI”), nawet w przypadku zerowych obrotów lub deficytu, a innymi jednoosobowymi przedsiębiorstwami, pracownikami, a także urzędnikami – wyraźnie nie chodzi o system ustawowy.

Poza tym skarżący twierdzi, że zasada solidarności, na której zdaniem państwa francuskiego oparty jest RSI jako ustawowy system zabezpieczenia społecznego, została w niniejszej sprawie naruszona przez RSI, ponieważ skarżący jest wzywany do zapłaty minimalnych i ryczałtowych składek, nawet gdy osiąga niski przychód. Poza tym może on zostać całkowicie pozbawiony świadczeń chorobowych lub emerytalnych w przypadku zapłaty składek w niewystarczającej wysokości lub w przypadku zwykłego opóźnienia w zapłacie, co nie ma miejsca w przypadku innych pracowników francuskich należących do innego systemu zabezpieczenia społecznego.

2. Zarzut drugi, dotyczący naruszenia art. 9 traktatu o Unii Europejskiej, ustanawiającego zasadę równości pomiędzy wszystkimi obywatelami Unii, w zakresie, w jakim nie jest możliwe obliczenie wysokości składek RSI w sposób niekorzystny dla osób prowadzących działalność na własny rachunek, takich jak skarżący, w stosunku do innych pracowników francuskich. W konsekwencji Komisja, poprzez umorzenie postępowania w sprawie wniesionej przez skarżącego skargi, naruszyła zasadę solidarności narodowej, zdefiniowaną przez TSUE jako zasadę ogólną prawa, oraz art. 9 traktatu o Unii Europejskiej, co powinno prowadzić do stwierdzenia nieważności wydanej przez nią decyzji.

Skarga wniesiona w dniu 24 lipca 2018 r. – Biasotto / EUIPO – OOFOS (OOF)

(Sprawa T-453/18)

(2018/C 352/45)

Język skargi: angielski

Strony

Strona skarżąca: Alessandro Biasotto (Treviso, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci F. Le Divelec Lemmi, R. Castiglioni i E. Cammareri)

Strona pozwana: Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej (EUIPO)

Druga strona w postępowaniu przed izbą odwoławczą: OOFOS LLC (Reno, Nevada, Stany Zjednoczone)

Dane dotyczące postępowania przed EUIPO

Zgłaszający: Strona skarżąca

Sporny znak towarowy: Zgłoszenie graficznego unijnego znaku towarowego OOF – zgłoszenie nr 14 961 767

Postępowanie przed EUIPO: Postępowanie w sprawie sprzeciwu

Zaskarżona decyzja: Decyzja Drugiej Izby Odwoławczej EUIPO z dnia 10 maja 2018 r. w sprawie R 1270/2017-2

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— uwzględnienie niniejszej skargi w całości;